

[Schlüter.]

re, man får selv lov at beholde en passende part. Skal man kun af med 37 pct. af de næste 1.000 kr. man tjener, går det ikke længere at bilde sig ind, at det ikke svarer sig. Derfor tror jeg, der er megen psykologi i i hvert fald at opnå dette begrænsede skattepolitiske mål, og det kan vi altså gøre, hvis vi gennemfører besparelser, der er til rådighed for en skattelettelse i størrelsen 4½ mia kr. på årsbasis.

Jeg tror også, at befolkningen kan forstå det, hvis folketinget i dag effektivt går til sagen omkring udgiftsreduktionerne, og det har befolkningen måske ikke altid været tilbøjelig til. Folk vil selvfølgelig altid mene, at skatterne er for høje, det er klart, og når vi først kommer til at skulle lade nogle udgifter, som nogle grupper har glæde af, falde bort, så ved jeg godt, at så piver man, så kommer selvfølgelig balladen.

Men jeg tror, der er en anden indstilling i befolkningen i dag end før, måske også end der var i den borgerlige regerings tid. Jeg husker nok, hvordan det gik, da den borgerlige regering f.eks. foreslog, at forældrebetalingen omkring børneinstitutionerne skulle forhøjes bare en lille bitte smule. Der blev jo næsten revolution i den offentlige debat. I dag tror jeg det ligger anderledes, og derfor mener jeg, at folketinget skal se sin chance i og sin pligt til nu at lægge en lang række gamle principper omkring de offentlige udgifter om; muligheden er der.

Dertil kommer en samfundsøkonomisk betragtning. Hvis vi starter med at spare på en lang række statslige udgiftsområder og bruger besparelserne til at få orden i økonomien, kan vi klare det for mindre beløb, end hvis vi skulle tilvejebringe balancen gennem større offentlige indtægter. Det har senest vismændene illustreret tydeligt for os igen med deres rapport fra foråret; dér siger de ganske klart, at besparelser har en større sanerende eller forbrugsbegrænsende effekt end højere offentlige indtægter. Derfor mener jeg, at vi skal bruge besparelserne i starten til at få balance, men samtidig fastholde det mål, at når balancen er nået, skal besparelserne i kommende finansår bruges til den skattelettelse, som både psykologisk og økonomisk for de enkelte familier og samfundsborgere såvel som for hele foretagen-

det vil være af betydning og må skaffes frem.

En tid endnu er nok en stram finanspolitik nødvendig, men det tidspunkt nærmer sig, hvor fare for øget ledighed også kan tale i den retning, at vi lempet beskatningen, og psykologisk er det rigtigt at vise alle, at det lønner sig bedre i fremtiden end nu at gøre en ekstra indsats for sig selv og for samfundet, som får glæde af den øgede produktion.

Dermed er jeg nået til statsministerens indlæg i dag. Jeg vil gerne sige, at jeg hæftede mig ved — og det tror jeg mange har gjort — at statsministeren svarede uden megen polemik; det vil jeg gerne anerkende, det lover godt. Nu skal vi i gang med arbejdet. Vi har fået et udspil fra regeringen, det kan vi tage imod med større eller mindre begejstring, men det er vor pligt at tage imod det og underkaste det en saglig behandling i udvalget.

Situationen kræver selvfølgelig resignation af os alle, også af regeringen og statsministeren. Jeg synes egentlig, det er i orden, at regeringen nu forelægger os et oplæg, der minder stærkt om venstres valgprogram, som et udspil; det er der ikke noget at sige til, det har en mindretalsregering da lov til. Men den må naturligvis så også opfatte det som et udspil til forhandlinger. Når regeringen kun bygger på 22 mandater, har den naturligvis ikke krav på at få netop sin politik igennem, så skal flere med i indflydelse og ansvar. Regeringen har krav på fairness, den har krav på respekt for sine initiativer, og det skal den blive mødt med.

Når det drejer sig om de to specielle initiativer, som vi i dette øjeblik har kendskab til: prisstoppet over de få uger og indgrebet i dyrtidsordningen, så har naturligvis regeringens oplæg fået en kølig modtagelse, og jeg vil gerne sige, at det kan ikke overraske regeringen, at organisationerne i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet har været skeptiske, og heller ikke at partierne er tøvende. Når mange af os ikke uden videre kan tiltræde ideen om indgreb i dyrtidsreguleringen, er det jo af flere gode grunde. Hvor holdbare disse grunde er, må vi nu undersøge grundigt i udvalgsforhandlingerne.

Det er for det første, fordi lønstigningerne her i landet ikke har været større over en årrække end i andre lande, som ikke kender